

говите успѣхи са распространи изново. Но чухме за разграбването на Симбирските крѣпости. Скоро послѣ това извѣстието за превземането на Казанъ и за търгованието на самозванецътъ камъ Москва възволнува началниците на войските, които безгрижно дрѣмѣха въ надежда, че бунтовникътъ е безсиленъ. Зуриинъ доби заповѣдъ да премине презъ Волга. Не ща да ви описвамъ нашиятъ походъ и окончанието на бойата. Ща кажа накратко, че бѣдствието дойде до крайности. Правлението бѣше наврѣдъ прекъснато: помѣсчниците (чоконте) са криѣха въ шумаците. Четите на злодѣйците грабѣха наврѣдъ; началниците на отдѣлните войски наказваха и прощаваха самоволно; състоянието на тоя широкъ край, дѣто свирѣпствоваха страшни пожаре, бѣше страшно... Да не дава богъ да видиме още веднашъ руски бунтъ, който бива безсмисленъ и безъ милость Пучовъ побѣгна, гоненъ отъ Ивана Ивановича Михелсона. Скоро са извѣстихме и за послѣдното му разбиение. Най-послѣ Зуриинъ доби извѣстие за улавянието на самозванецътъ, а заедно съ него и заповѣдъ да са запремъ. Войната са свърши. Най-послѣ азъ можѣхъ вече да ида при родителите си! Мисальта, че ща да ги прегърна, че ща да вида Мария Ивановна, за която нѣмахъ никакво извѣстие, ма вжодушевляваше съ голѣмъ вѣсторгъ. Азъ подскачахъ като дѣте. Зуриинъ са смѣеше и говореше, като повдигаше рамената си: „Не, ти нѣма да видишъ добро! Ако са оженишъ, — за нищо и за какво ще да пропаднешъ!“

Но въ това сѣщо време чудно чувство отравяше моята радостъ. Мисальта за злодѣецътъ, който бѣше намачканъ съ кръвта на толкова невинни жертви, и за мъжките, които го очѣкваха, ма безпокоеше неволно. — „Емеля, Емеля! си мислѣхъ азъ ядосано. — Защо ти са не натаж-